

СЪНЪ

Щомъ въ небеснитѣ ливади
цѣвнатъ кѣдрави звезди,
виждашъ ти
да лети
и разнася изненади
лунна царска дъщеря.
Вмѣсто кошнички съ цвѣтя,
носи въ люлчица съня.
Рожбо скѣпа, ненагледна,
погледни ме
и заспи:
тая царска дъщеря
е съня.

Вдѣхвашъ миризма на цвѣтъ
и започвашъ да пѣтувашъ.
Въ своя сънь едвамъ дочувашъ,
какъ до своитѣ гърди
те царкинята люлѣй
и ти пѣй: „Дете заспи,
затвори очи,
заспи!“

И израстватъ предъ очитѣ
чудни захарни гори
и въ горитѣ по скалитѣ
падатъ весели звезди.
Ти играешъ съсь звездитѣ
и улавяшъ съсь рѣжа
слѣнцето дори, закрито
между свежитѣ листа.

По пѣтечката те спиратъ
зайци и сѣрни вѣвъ редѣ.
Въ храсталацитѣ извиратъ
сладки извори отъ медѣ.
Искашъ ли игри и пѣсни,
тичай въ сънната гора!...
Искашъ ли ти медѣ чудесенъ,
само протегни рѣжа!

Сънь. Царкиню, не запирай,
кратко люлката люлѣй,
пѣй: „Дете, заспи, заспи,
затвори очи,
заспи!“

Богданъ Овесянинъ